

Pajieszkau lietuviszko dudoriaus (vargamistros), vyro iszmin-tingo ir blaivaus, gerai instengenczio iszmokyti baznytinius giesmininkus.

Kun. A. Burba
Box 1053 Plymouth Luz. Pa.

Plymouth, Pa., 3 Kovo.

Maskoliszki urėdnikai Lietuvoje labai nusiminė, kad nepasiseka jiems sukelti jokio pasiprieszinimo isz mūsų tautiečių pusės, per tai jie mat negal apturėti jokio pagyrimo nū augszciausios valdzios, nēr už ką laukti padidinimo algos (ko laukia iszsižiojė) arba apturėti pakabą, ar cziną už pabaudimą maisztkelių. Taip gi nemažai pribijo, kad augsztesnė valdzia visai nepa- naikytų barbariszku tiesų, kuriomis naudojosi iki sziol dėl kankinimo mūsų brolių.

Ant vietos buvusio Durnovo, ministerio vidurinių reikalų vieszpatystės, tapė perstatytas Goremikinas, kuris, kaip sako, pirmam savo daneszime iszrodė carui visą eilę neteisumų, koki dėjosi iki sziol ministerijoje vidurinių reikalų. Draugu ir pagelbiniku jo — perstatytas Nekliudovas, taip gi, kaip sako, geros szirdies vyras. Perstatymas Goremikino ant tokios augsztos vietos buvo visai netikėtas. Jau ant vietos Durnovo perstatė nekuri Pleve, kaip ant paskutinio užtvirtinimo, caras paklausė vieno isz savo patikimųjų apie Pleve, ir tasai atsiszaukė, kad Pleve yra nepatikimas, tokiu budu Pleve buvo pastumtas, o užtvirtino Goremikiną. Į trumpą laiką jisai, Goremikinas, padavė keleta naujų įnesimų. Tarp to, kaip girdėti yra padūta į rodą vieszpatystės (v gosudarstvennii soviet) perziurėjimas proekto apie

panaikinimą Jenaral-Gubernatorstvos Vilniaus. Dasi-girdė apie tai tarnai Orzevskio ir jisai pats labai nusigando. Reikia žinoti jog Lietuva — szalis gana turtinga ir jeigu da ir ant toliau taip sektusi tiems Orzevskiams dabartinis darbas — tai ne ilgai trukus galėtų gerai prisiglemžti kruvinai uždirbtų graszių, taip kaip ir Gurka Varszavoje. Ir ots kokį szėtoniszką darbą sumislyjo, kad tiktai darodyti, jogei jie butinai yra reikalingi Lietuvoje. Priesz paczias Kalėdas paleido proklamacijes, (buk tai revoliucijoniszkos partijos), szaukenczias gyventojus, kad rnt ateinanczio pavasario butų pasirengę ant pakėlimo maiszto, nēs girdi ateinantį pavasarį pakils didelė tarptautiszka karė!

Tokių atsiszaukimų patys maskoliai ir tarnai Orzevskio paleido tukstancziais po Lietuvą.

Kad tai yra darbas Orzevskio — tą aiskiai parodo ir tas, kaip tos proklamacijos buvo siunczemos. Ne iszeina kaip kada nē adyna laiko, kaip tokius siuntinius atlaiko zygunė, — tūjaus žandarai pa- ima patys tokius siuntinius ir eina daryti krata pas tą, ant kurio vardo buvo siusta; daugelis tokių proklamacijų iszsiūsta ir ant vardo visokių maskoliszku urėdnikų. Tas buvo daryta dėlto, kad daugiau aptemdyti tokį szėtoniszką darbą, ir kad isz visų krasztų but galima daneszi augszciausiai valdziai, buk gyventojai kelia maiszta ir kad tūm dūti suprasti jogei Orzevskis ir Klygenbergis neatbutinai yra reikalingi, kaipo narsus vyrai ant tokių diktų žingsnių.

Dabar isz visų krasztų urėdnikai siunczia, protokolus į Petropilę visaip iszmisliodami ir darodydami, kad ne tik sumažinti, bet da padidinti reikia, iki sziol buvusius prisakus,

kas link apsiėjimo su revoliucijoniszka tauta!

Tokių tai bjaurių darbų dāsileidzia augsztesnė caro valdzia. Jeigu maiszta nēra ir negal but, tai jie patys padaro, kad tiktai kankinti mūsų brolius ir plēszi jų turtus....

Nezine, kaip ant tokių darbų Orzevskio ziurės Petropilėje: ar patikės tam, ar ne.

Kaip man nurodo, tai szis budeliszkas darbas ne gal but užslėptas ir jau nepasiseks taip gerai, kaip kiti Orzevskių uzmanymai. Jau po daugelį Europos užrubežinių laikraszczių praskambėjo tas barbariszkas pasielgimas Orzevskio. O ne kurie ir maskoliszki laikraszcziai, iszeinati maskoliją, pradeda isz teisingos pusės žiurėti ant neteisumų rando.

Daugelis tikrų maskolių mirtinai neuzkenczia caro ir jo sunkiu prisakų. Nēs ir jie nemažai tur visko nukęsti, o taip gi ir jų spauda baisiai yra suspausta: nieko teisingo, kas vieszpatystėje atsitinka, negalima paleisti į svieta. Jeigu tiktai kas norėtų atspaudinti ką tokio, kur butų matytis paklydimai valdzios, tai tūjaus toki rasztai stovi panaikinami per tam tikrus pri- žiurėtojus (cenzorius).

Kaip pranesza mūsų tėvynainis isz Baltmarės padangės, tai ne ką daug gero galime laukti nū bergzdžios karvės (rosijos caro ir jo tarnų), bet kaip jisai netrotyje vilties jogei neatstojant reikalauti mažu tik galime ką nors gero dāsilausti, taip gi ir mes turime taip mislyti ir darbūtis pagal mūsų iszgalėjimą. Nenusimykime labai mieli broliai, atmykime tiktai, kad rudys suėda ir gana ant paziuros kietą geležį. Todėl gi ir mes grauzkime savo nevidonus, kaipo rudys geležį, o turesime su laiku jūs sumažinti, o isz jų silpnumo ir apkvautusio proto — naudotis kaip mums

patinka.

Darykime taip, kad mūsų busenti gentkartė nepasudytų mus už mūsų tinginumą.

Tulas Lietuvis isz Waterbury'o paraszė korespondenciję į mūsų rėdystę, kuri buvo patalpita N 7 „V. L.“. Dabar atsiszaukė kitas korespondentas, taip gi isz Waterbury'o, buk pirmasis paraszės neteisingsai, apie Waterbury'o Lietuvos. Na tas tiek to — galėjo mažu pirmasis kiek ir pridėti nū savę, o mažu ir antrasis neteisingsai užsipūla ant pirmojo, ką gali žinoti, nekožnas vienaip supranta ir taip gi ne vienaip žiuri ant to paties atsitikimo ir apsiėjimo.

Bet labjausiai asz nusistebejau, kad naujai iszėjas lietuviszkas laikrasztis, „Rytas“, kaltina patį rėdytoją „V.“. Nezinau kame czion gal but rėdytojaus kaltė?

Korespondencijoje pirmo korespondento nieko prieszingo mūsų rėdystei nepasirodė, — todėl, pataisius pagal mūsų statraszą, ir patalpinome. Juk po teisybei negalima žinoti: ar teisybė paraszta ar ne, ar tikrai taip buvo ir dabar yra. Kad man pacziam butų tekę buti tenai, but galėta visai kitaip padaryti. Todėl asz mislyju, kad ir užsipūlimas „Ryto“ yra neteisingas, kas link rėdytojaus „V.“ Kaip asz, taip ir kožnas isz mūsų tautiečių visados norėjo ir nor, kad tarp mūsų butų kūnūdidžiausias broliszkas sutikimas ir vienybė; o dėlto ir korespondencijos talpinasi ne dėl to, kad kelti nesutikimą, bet kad kožnas susiprastų, jeigu kur padarė kokią klaidą. Juk ar mažai taip atsitinka, jog pacziam iszrodo, kad gana gerai padaryta, o po teisybei visai ne taip kartais yra.

Isz Lietuvos.

— *Isz Suvalkų rėdybos.*
Vilkaviszchio virszinikas tai-

kosi ko sausiausiai iszeiti su Karklinių valsčium ir jo užsimanymu lietuviskų knygų su lotyniszkomis raidėmis. Ką pirma buvo užsimanęs rasti tūs, kurie pirmutiniai pakėlė tą klausymą, kad jų apskelbti „maisztinjkais“ ir ant jų suversti visą atsakimą, dabar susigėdo, kad tai bus negerai. Tegul ir pasisektų suversti ant ko bėdą, ką kaltą ar nekaltą butų galima iszrasti maisztinjkų, bet kas isz to? — yra maisztinjkai, tai rodo, kad buvo „maisztas“, o Vilkaviszkie virszinjkas taip bijosi, kad jo paviete nebutų jokių „maisztų“, per kuriūs reikėtų atsisveikinti su lukesczja medalių ir paaugsztinimo czinūse. Tas suvis ne geistinas! Tad virszinjkas iszteisina visą valsčią, o kaltu randa Karklinių mokjtoją, kursai nemokines vaikų tikėjimo dalykų, o pertai buk subruzdėjęs visas valsčius. Kaip darodymą, kad kaltas mokjtojas, virszinjkas rado seną „prigovorą“, ar nū dviejų metų, kur Karklinių valsčius taip-gi reikalavo, kad mokslainėje mokjtu vaikus tikėjimo ir skaityti lietuviskai. Tada virszinjkas tą prigovorą „užgniauzė“, o dabar nori pasinaudoti, kaip ginklu priesz valsčių ir mokjtoją. Kopiją ano senojo ir szio naujojo „prigovoro“ virszinjkas nusiuntė gubernatoriui, aiskjdamas: ve girdi, ką padarė Karklinių mokjtojas — per plauką maisztas nepakilol!

Virszinjkas dabar tikisi, kad viskas nuveis gerai: jis pats liks sausas, o da gal ir pagyrimą gaus. Tik tiek bloga, kad į Suvalkus atėjo naujas gubernatorius; prie senojo, Padgorodnikovo, Vilkaviszkie virszinjkas buvo favoritu, ans butų jį gerai iszpainiojęs, o szis naujasis, negerasis jį žino, ką jis mislija.

Labjausiai eda virszinjkui galvą valsčiaus plenipotentai dalyke iszjieszkjimo lietu-

viszkų knygų su lotyniszkomis litaromis; o ką su jais: jie ir bevare tą reikalą augsztyt pas didesnę valdžią! Ir isz tos pusės virszinjkui truputį palengvėjo: jam pasisekė atmesti vieną plenipotentą, Melniką, kursai, „administratyviszkai“ buvo pasodytas pirmiaus ant dviejų parų į cypą. Buvo tai laike rinkimo kokio valsčiaus, urėdo, nepamelūsiu, ar tai vaito, ar lovinjko, o gal sudzios; virszinjkas užsispyrė įkiszti savo kandidata, o valsčius norėjo kito; Melnikas taip-gi reikalavo kito, užtai jį virszinjkas nubaudė, pasodydamas į pestungę. Tai kokia priezastis, dėl kurios virszinjkas galėjo atmesti Melniką, bet prie antrojo plenipotento, Stanelio, virszinjkas neranda už ką prisikabyti. Ne ant tos valsčiaus sueigos, ant kurios valsčius iszdavė jiems plenipotenciją, ne Melnikas, ne Stanelis nebuvo, pertai virszinjkui sunku prie jų ir prisikabyti.

Nors negalėdamas atmesti antrojo plenipotento, virszinjkas tikisi, kad jau jis atrado tikrą kelią, kuriūm galės gerai iszeiti isz tos klampynės, į kurią įstumė jį Karklinių valsčius. Vienok jis dideliai klysta: Karklinių valsčiui da ne nesisapnavo pasidūti norams virszinjko, atmetus Melniką, antrasis plenipotentas vienas klibys tą dalyką. Ir Dieve padėk jums, vyrucziai!

Maziulis.

— *Kalvarija.* (Suvalkų red.). Dar visi lietuviai, kurie nū seniai skaito lietuviskus laikraszczius, atsimena apie Motiejų Akelį isz Turgalaukio, kankjtinį už lietuviskę. Jisai, vargszas, už porą kalendorių buvo administratyviszkai iszsiūstas ant trijų metų į Rygą, bet užėjus ant sosto carui Mikalojui II buvo amnestija (manifestas), ir jį, iszbuvus Rygoje apie pusant-

ry metų, paleido namo. Tiek iszkentėti už bereikalą rodos gana. Bet maskoliams, matyt, to dar nepakanka. Dieną 6 Vasario szijų metų pas Akelį vėl buvo krata. Atvaževęs prokuroras su žandais taip krėtė, kad nieks niekur negalėjo iszsislėpti nū jų. Užlipę ant augszto žarstė žemes, kušiomis užpiltos lubos dėl szilumos; atidarinėjo skrynias, szėpas ir kiekvieną daigtelį iszkračinėjo, net tvartūse po mėszlus, nei koki szudvabaliai, knaisė, ar nerai, kur kokios knjūtės. Niekur nieko neradę iszvažiavo, tik ne namo, bet į kitą pavietą — Vilkaviszkie*), į kaimą Skardupių daryti krata pas ukinjką Motiejų Totorių. Toto riau nerado namieje, ir jis buvo iszsivežęs su savim raktus, tad žandafai paszaukė kalvį ir liepė atlupinėti visas spynas. Ir czionais viską perkrėtė kozną sziaudelį, vienok nieko nerado. Norėjo krėsti da pas vieną ukinjką, jau buvo užsistelevę ir naują padvadą vaziūti, bet neradę nieko ne pas Akelį, ne pas Totorių, atkando dantį ir daugiaus pas nieką nekrėtė.

Kas do priezastys tų kratų? O tai suėmė Petropilėje studentą Gavieną už lietuviskę ir iszbugdė jį nežinia kur, greičiausiai kad į citadelę. Pas gimines to studento ir susimiljo daryti kratas; o kad Akelis ir Totorius yra gimines to studento ir jisai pas jūs laike vakacijų kartais vieszedavo, tai dabar žandarai, kaip isz pragaro paleisti ir atpleszkėjo daryti pas jūs krata.

Ypatingas tai daigtas, kad žandarai neradę namieje uktvėdzio (gaspadoriaus) laužo spynas į svetimą padėjimą ir knisasi po svetimus daigtus, ir tokiose paslėptose vietose, kur kartais ir pinigai gali buti padėti. Pagal mano nūmonę

*) Turgalaukis Kalvarijos pavieto, Liudvinavo valsčiaus.

toksai budas barbariszkas, azijatiszkas, grynai maskoliszkas; jį gali pastatyti į gretą tik su mylimu maskoliszku priezodžiu „... tvoju mat!“ Man taip rodos, kad Totoriui, kurio spynas sulaužė nėsant jo namieje ir nieko blogo neradę, nereikėtų tylėti, bet skūstis ant žandarų augsztesnei valdžiai. Kas tai matė svetimas spynas laužyti, kada gaspadorius nemato — juk taip tik vagys daro! Galėtų tas vietas, kur yra užrakytos, užpeczėtyti ir įsakyti, kada antrusyk bus jų perziurinėti, kad jų gaspadorius lauktų su raktais. Jai ir dada nerastų gaspadoriaus, tai jau nebutų nė padyvo, kad patys laužo spynas; jai už nulaužimą peczėczio ir sunkiai nubastų gaspadorių, tai ir už tai nedaug ką galėtume ant jų sznekėti. O dabar, negana ką pati krata yra nežmoniszkas darbas, da ją visai szėtoniszkai atlieka.

Kaip pirmiaus turėjom gražią, ne szaltą, ne sziltą žiemą, su puikiais rogių keliais, taip dabar iki norui atsiklampojam po purvyną. Nū Gramnyczių pradėjo leisti,ėjo vis sziltyn. Kasdien esti szilumos nū 2 iki 4 laipsnių pagal Reoumurą. Upeliai ysi bėga, kaip tikram pavasarį, kartais lyja, ant upių ledas pradeda lūzti, ir netrukus gali iszsnesti. Gaila dailios žiemutės ir jos smagių kelių!

Zvalgunas.

— *Balmario padangė* — 18 Sausio mėn. 1896 mete.

(Dėl pagūdotos „Vienybės“). Girdisi isz visų pusių, kad lietuviai dūda praszymus ant caro vardo, kad jis teiktusi atidūti mums spaudą, bet ar bus kas isz to — sunku atsakyti. Sztai kaip girdėjome, tai nekuris apszviestas lietuvis, gyvenantis Kursze (Mintaujoje) buvo padavęs praszymą ministeriui vidurinių reikalų, bet atsakymą gavo toki,

jog: „Pons ministeris, neat-rado už reikalinga“ daleisti spaudą lietuviską Russijoje. Tai ir dabar, kaip girdėjome, tai isz caro kanceliarijos praszymas tapo atidūtas ministeriui vidurinių reikalų isz kur laukti atsakymo. Norint ministeris jau ir kitas yra, vargu bus tikėtis ant daleidimo, jei jau caras, apsigarsinęs priimti nū visų praszymą, „Augsz-cziausiai“ nepaliepė atidūti lietuviams spaudą, bet jis atidavė ant valios ministerio, kuriam jau buvo pakliuvę į rankas keletas tokių praszymų. Vargu, begu bus kas isz to buzo kas geras!... Bet, bus ar nebus, vis-gi reikia klabin-ti, rasi kokį kartą ir patropis į minksztą vietą gudiszkos kietos szirdies. Kada gerai prisiklausai, tai nekurie gu-dai, taippat ir gudiszki lai-kraszcziai, kartas nū kartō peikia valdzia už tai, jog kas, musų neatidūda mums, bet daug daugiau tokių yra, kat-rie szaukia isz visos krutinės, kad reikals gudams rupintis ir szilties apie tai, kaip grei-cziaus galima butų visus ne-gudus, sulieti su gudais. (Deviz: — Rossija dlia rus-skih).

Ar dūs ar neatidūs gudai musų spaudą, tas dar netaip svarbus dalykas, bet budini-mas mieganczių letargiszkame miege lietuvių; tas yra visų svarbiausias dalykas. Tokius tėvyniszkus rasztūs galima tiktai iszdavinėti už rubeziaus, kur galima laisviaus iszreiks-zti žmogiszkas mislis. Jūs A-merikos broliai, rupinkitės apie iszdavimą tokių rasztų, visų labjausiai vadinkit prie darbo kunigus, dvarponius, bajorus, inteligentus ir visus augsztesnės kilties žmones, da-rodinėkite rasztūse, kad jie vi-si pamestų svetimą dievaitį (lenkiszka ir kitas svetimas kalbas), bet kad eitų prie sa-vo senū-seniausio dievaiczio — lietuviszkos kalbos. Taippat

reikalas ir sodiecius tvirtinti prie to, kad nepamestų savo mylimiausios motiniszkos kal-bos, ypatingai dabar, kada jau daugumas susiprato ir pa-mylėjo tą savo brangiausį skarbą lietuviszką kalbą. Oi szelpkite dabar jūs Amerikos broliai motiną Lietuvą musų mieliausią, ypatingai tada, ka-da ta motina gimdo vis naujus ir naujus sav gerus sunus. Kenczia motina sopulius, gim-dydama tėvynainius, kenczia geri vaikai ir badą ir szaltį ir kankinimus ir apjūką isz visų keturių pusių. O kas gimdy-toję, laikia jos sopulių apleis-tų, tas tegul bus prakeiktas. Nės kada-gi motina reikalau-ja daugiau apie savę rupes-ozio, jeigu ne tada, kada ji yra pati silpna, kada negali nė pati dėl savęs, nė dėl savo vaiko nieko daryti. Tėvynai-niai, žinot patys gerai, kad ne-gana yra gimdyti sunus ant svieto, bet reikalas yra jūs ir augiti, kad, užaugę, atnesztų naudą, kaip dėl savo mielos motinos, taip ir dėl savo ma-žesniųjų ir senesniųjų brolių ir seserų. Mazas vaikelis, kada jis jau ateina ant svieto, tūjaus reikalauna maisto, pir-miaus lengvensnio, toliaus jau kietesnių valgių. Nekitaip einasi ir tiems, kurie gema da-bar naujais sunais Lietuvos, reikalauje dvasiszko maisto, reikalauje isz svetur, ir nū svetimų žmonių, nės mōtina jų silpna yra ir negali nė men-kiausio peno dūti alkstantiems ir szaltį kentantiems savo vai-kams. Jūs Amerikos broliai, taippat ir Prusų, jums yra laisvios rankos, jūs galite dirb-ti dėl gero tėvynės Lietuvos ir jos vaikų, jog ir isz jusų kal-tybės nevienas yra užgimęs naujas sunus Lietuvos, — tai reikals jiems ir maisto. Ru-pinkitės broliai, rupinkitės kaip tiktai galite ir kiek galite. Szelpkit mumis gerais rasztais, aprupinkite gerais agentais, kurie mumis penėtų tūmi dva-

siszku maistu.

Ar negalima butų jums Amerikos broliai suvienyto-mis spēkomis pakelti balsą priesz visą svieta apie nedory-bes maskoliaus, kokiomis tas nevidonas senojoje tėvynėje kankina, rasi ir atsirastų toki geri žmonės, kurie už mus už-stotų kaip užatoja Armėnus. kada Turkas pradėjo jūs pjauti—?..... Dirbkit broliai — Dirbkit!

— Rygos lietuviai mylėto-jai dainų jau treczias mėnū kaip mokinasi isz natų dainas, bet rōdos nenusidūs jiems tai iszsिमokiti, nės jiems truksta ir skatiko ir spekos, o drau-gystė visiszkai nenor szelpti giedorius, nės daugumas ant pilno susirinkimo atmetė jų meldimą.

Taipos-gi dabartės isz naujo yra renkami paraszai, kad pa-dūti praszymą klebonui apie vedimą bažnyczioje lietuvisz-kos suplikacijos, o jei ir dabar kleboną nenorės daleisti, tada jau yra nutarta be jokio lau-kimo, skunsti vyskupui. Kratos prie lietuvių tame tar-pe liovėsi, nės jau eina tre-czias mėnū, o nė prie vieno daugiau nebuvo.

Girdėjome, kad dabar vi-siszkai ant kariaunos sluzbos nebus katalikai priimami nė į „uczebnas komandas“ kur mokina ant nuter-oficierų, nė į rasztinyczias, o turės buti visai prastais kareiviais, no-rints ir mokėtų gerai rusiszko raszto ir kizko.

Kada zandarmų generolas klausinėjo lietuvių tai be maž-ką ne vienas ir kožnas buvo klaustas apie tai, ar norėtų tu-rėti lietuviszką spaudą ir ką žmonės kalba apie tai?

Baravykas isz Puszines.

Isz Kitur.

Suvienytos Valstijos.

— *New Yorkas.* Isz Ro-mos į „Heralda“, danesza, kad pirmutinė sargyba armijos

Baratieri, kur buvo daugelis Abisincziku, pakėlė maisztą ir ketina iszdūti, nekurias Vala-ky pozicijas.

— *New Yorkas.* Isz Ha-vannos danesza į „Heralda“ sekantį.

Visi vadai maisztinikų no-ri sutraukti saviszkus ka-reivius į vieną vietą ir czion padaryti nutarimą ant kurio pribus ir Gomeza su Maceo. Po tokio nutarimo nori stai-giau suimt Ispanus pliekti.

Jen. maisztinikų, Gomeza nenor dūti plantatoriams rink-ti nū plantacijų cukrines len-dres. Tiktai tada nor jisai pavelyti jiems rinkti, kada maisztinikai bus pripazinti už kariszka pusę; ir tai tiktai tiems, kurie mokės mokestis Kubiecziams. Kaip girdėti, tai dabar ne taip greitai maiszta gal pasibaigti, kaip pereitą mėnesį buvo mislyta. Jen. Weyler mažu ir gal isz-vaikyti maisztinikus isz prov. Pinar del Rio, Havanos ir Matanzas pradzioje Kovo mė-nesio, bet jeigu patys maiszti-nikai nepasitrauks, tai jisai nieku geru neiszvays jūs. Drąsumu savo kariszku darbų maisztinikai nor pasirodyti, priesz visą svieta savo galybę. Ne kartą maisztinikai tokiame buvo padėjime, kad ir iszmin-tingiausias vadas jau nežinotų ką daryti, o delto Gomeza ir Maceo vis atrado kelę, kaip iszsisukti. Ispanai sutvėrė tikrą murą ant ilgio Havanna ir Batabano isz kareivių ir gy-rėsi, kad maisztinikai nieku geru neprasimusz. Bet maisz-tinikai kiek kartų norėjo, tiek perėjo per tą liniję ir įėjo į prov. Pinar del Rio. Vadai maisztinikų jenar. Gomez ir Maceo susivienijo ant prov. Pinar del Rio ir Havanną ir vel ketina traukti į rytus, kur nori prisitraukti daugiau prie savęs pagelbinikų, o po tam vel į vakarus sugrįžti.

— Pranaszavimas Gomezo, padūtas už poros mėnesių at-

gal viename jo laiszke, kuriam jisai sakėsi, kad pereis visą salą iš vakarų į rytus, ant ko Ispanai tik jūkėsi, — dabar mat išsipildė.

— *Washington, D. C.* Vasario 20 d. Senatas per tris adynas, svarstė reikalą pripažinimo Kubaniecius už karizką pusę ir apszaukimo nepriklausancios Kubos.

Daugelis iš senatorių savo kalboje išreiskė, kad neatbutinai reikia pripažinti maisztinikus už karizką pusę. Senatorius Morgan savo kalboje išsireiskė, kad Ispanije niekados nepripažis Kubaniecius už karizką pusę, o apie davimą savvaldystės — tai nėra visai ne kalbėt. Tas gal stotis tiktai tada, kad Suv. Val. stotų už Kubaniecius. Pabaigoje savo kalbos sen. Morgan pasakė: „Mums reikia ištraukti kardą iš makstų, padėti ant stalo ir taip pasakyti Ispanams: Jeiigu nori jį pakelti, tai pakelk“.

— *Key West Fla.* Danesza, kad kas nakts Havannoje, ant paliepimo jen. Weylerio, nuzudo nū 8 iki 10 kalinių, maisztinikų. Revoliucionizskas Havannos randas iszdavė manifestą, kad jeigu da tas ir ant toliau taip bus tai revoliucionistai isznaikys m. Havanną dinamitu.

— *New Yorkas.* Gomezas ir Maceo pereitą subata stovėjo su visu abazu arti miesto Colon, gulinczio prie kelio vedanczio į Santą Clarą. Ispanai norėjo priversti jūdu mestis ir muszj ir tiktai per nesutikimą ispaniszkų vadovų neisztiko muszis. Ispanų czion buvo 10.000. Turbut negreit jiems kitą kart pasiseks tokia gera proga. Jenar. Pando, gubernatorius provinc. Santa Clara, riktūjesi ant pasveikinimo jen. Gomezo ir Maceo, bet taip mažai tur su

savimi kareivių, kad joku budu negalės stoti į muszj, nės didesnė dalis kareivių iszsiųsta isz czion į prov. Matanzas, Havanną ir Pinar del Rio.

— *Havanna.* Maisztinikai nor sutraukti visas savo karizskas spekas į pr. Havanną. Gomezas ir Maceo randasi dabar arti San Yose Las Lajas, į rytus nū strategiczeskos ispaniszkos linijos. Kelios dienos atgal Maceo laikėsi prov. Havanna, o po tam prasimuszė per strategiczeską ispaniszką liniję ties Vapor, gulinczio arti Quivican. Pereitą nedėlios dieną maisztinikai susirėmė su Ispanais po vadov. Seguryas. Szis paskutinis nusivijo maisztinikus po vad. Maceo į kalnus Culebrą. Ispanai giresi, kad maisztinikų buvo 12 užmusztų. Ispanų ne pasakyta kiek.

Linarez susirėmė su suvienytomis spekomis maisztinikų. Tūm kart kaip Maceo atsikratė isz vakarų, kiti maisztinikų vadovai su savais įsilauzė į pr. Havanną isz rytų pusės. Castillo, Aguirre ir Alvarez, kurie kariavo pr. Matanzas, įsilauzė kartu per žieminį rubezių. Turi jie po savimi 3.000 žmonių Quintin Bandera, kuris, kaip sako, turi po savimi 2.000 žmonių įsilauzė į prov. Havanną isz pietų pusės. Visa armije maisztinikų prov. Havanna skaito 16.000 žmonių.

Maisztinikai sudegino pirmutines tris stacijas ant gelezinkelio isz Havannos į Matanzas. Isz Havannos turėjo iszsiųsti kariumenę, kad su laikyti maisztinikus nū tolesnio panaikinimo. Tukstancziai ispaniszkų kareivių sergi kelius į Havanną. Valdžia laukia ant užpūlimo pasirengus.

Proklamacije Weylerio iszkėlė didelę sensaciję... Ispanai sako, kad per tai greičiau pasibaigs maiszta, o maisztinikai tvirtina, kad tas

da padidys revoliuciję, — nės szimtai gyventojų, kurie nės nemislyjo prisidėti prie maiszto, kelsis priesz Ispanų užpūlikus.

Porset, gubernatorius pr. Matanzas iszdavė atsiszaukimą į gyventojus, kad tie imtusi prie iszdarbio cukriaus, nės tas girdi daug padės Ispanams, o ir reikalas yra tikrai patrijotizskas!...

— *Madridas.* Vasavio 12 dieną czionai buvo eksploezije dinamito bombos ant kiemo rumų karaliszskų. Ant to balso subėgo policije ir pradėjo tyrinėti isz kokios priezasties buvo ta eksploezije, kaip umai isz karto ir vėl trijose vietose eksploedavojo. Isz žmonių nės vieno nepazeis ta; buvo tai anarchistų darbas.

— *Londonas.* Korespondentas „Pall Mall Gazette“ isz Romos telegrapavoje, kad tenai atėjo žinia isz Kairo apie pradėtus tarimus tarp Anglijos ir Prancuzijos reikale pasitraukimo kariumenės angliszkos isz Egipto.

— *Londonas.* Lordas Salisbury apreiszskė armėniskam pagelbos komitetui, kad jisai gavęs žinią nū Fillipo Currie, angliszko ambasatoriaus Konstantinopilėje, kad ligos ir vargai labai platinasi tarp Zeitunieczių. Randas turkiszskas visai apie jūs nesirūpina. Į Konstantinopilę bepertrukio ateina praszymai nū jų, kad dūtų pagelbą; taip kad tenyksztis pagelbos komitetas iszdavė jau paskutinius pinigūs ant jų.

Į „Sztandarda“ danesza, kad Porta visai nesirengė įvesti reformas Armenijoje ir Makedonijoje. Kožnas kuris tiktai supranta metodas rumų Yildiz, žino gerai, kad pakol vieszpataus dabartinis sultonas, patol jokios atmainos dėl gerovės virszui minėtų szalių ne bus įvesta.

— *Roma.* Jen. Luigi Pellona buvęs seniau karizsku ministerium, o dabar komentantu penkto korpuso, likosi perstatytu vyriausiu virsziniku kariumenės kariaujancios Aprikoje.

Kariumenė Aprikoje bus padalyta ant dviejų divizijų — viena po vadovyste jen. Rarattieri, o antra po vadovyste jen. Heuschem.

— *Londonas.* Isz Konstantinopilės danesza, kad visos vieszpattytės pripažino Ferdinandą, Bulgarijos kunigaiksztį už tikrą tos ponystės vieszpattį.

— *Londonas.* „Globe“ atlaikė depeszą isz Shanghaja, daneszanczia, kad Rosije isz duszios stengesi uzdėti protektoratą ant Korejos. Bet tam prieszinga Suvien. Valst. ir Anglije. Japonai ir rengesi kiek galint atstovėti priesz tai, ir nedūti įsilysti Rosije.

— *Londonas.* Isz Odessos danesza į „Times“, kad ant Jūdmarių buvo didelė vētra. Septyniolika garlaivių ir asztūniolika airinių laivų paskendo, kartu apie szimtas žmonių atrado sav szaltą amžiną patalą.

— *Roma.* Žinios, atėjusios isz Adigrant, pirmutinės stovylos armijos Valakų, pranesza, kad karalius Menelekas II sukėlė gyventojus Agamoje, prov. Tigro, priesz Valakus ir kad tie maisztūliai prisidėjo prie kareivių po vadovyste Sebato ir Agoso, kurie neper-senei pabėgo isz armijos valakiszkos ir prisidėjo prie saviszkių.

Pabėgimas Sebato ir Agoso parodo, kad tenbuviai ne labai simpatyzavoje Valakams ir kaip tikt yra proga — tai tūjaus pabėga isz eilių valakiszkos kariumenės.

— *Johannesburg.* Vasario

20 d. Eksplozija dinamito, kuri atsitiko vakar vakare Viedendorpe priespylėje, Johannesburgo — daugel blėdies padarė. Asztūnis vežimus dinamito vežė nū vieno ant kito gelezinkelio; kaip netikėtai eksploedavojo tāsai dinamitas, neszdamas ant pusmylio aplink panaikinimą. Ant vietos, kur atsitiko eksplozija pasidarė dūbė gilumo 30 pėdų, o namai ant pusmylio į visas puses — buvo sulygiti su žeme. Apie 100 žmonių buvo užmuszta ir 200 pažeistų paguldyta ligonbucziūse. Blėdis parokūta ant milijono svarų sterlingų. Nū kompanijos gelezinkelio pareikalauta atmokėjimo.

Isz lietuviszku dirvu Amerikoje Jubilejus!

Jubilejus ant sukaktuvių deszimts metų iszleidimo „Vienybės Lietuvinikų“, tapo laikytas 15 d. Vasario 96 m. Minersville, Pa.

Laikant, sekantį susirinkimą Lietuviszkom katalikų, „Cliubuj“, tapo įneszta, kad reike padaryti, apvaikszeiojimą „Vienybės“, nes turint kibirksztlę meilės tėvynės, negalima taip užsimerkusiai praleisti to. Ant to visi norei sutiko, kad padaryt visūmėniską, — be skirtumo partijų, ir nevertot kitokių kalbų, kaip tik kas link užsilaikymo lietuviszku laikraszeių, ir ką jie mum gero padaro.

O isz priezasties, neturėjimo laiko paskirtoj' dienoj' likos perkelta ant 15 dienos' szio mėnesio, (nės tą dieną anglekasyklos nedirbo).

Tai-gi 12 adyną ant pietų tapo atidaryta svetainė (salė) ir pradėjo rinktis lietuviai. Susirinkus gerokam bureliui, pradėjo apvaikszeiojimą. Pirmiausiai „Cliubo“, virszinikas įneszė, kad iszsirinktų virsziniką dėl užlaikymo tvar-

kos, laike kalbų. Nėsą visūmėniskas susirinkimas, tai ir virsziniką turi visūmėnė iszsirinkt.

Virszinikas tapo iszrinktas, Jurgis Merkevyczius, o sekretorius, dėl pasizenklinimo svarbesnių kalbų, Jūzas Ramanauckas.

Potam virszinikas užprasze nūszirdzei, tautiecius, kuris galėtų ką pakalbėti, kaslink szio susirinkimo, nės mažu yra pasirengusių ant szios garbingos dienos....

Tad ant praszymo virsziniko, užėmė ilgą kalbą p. T. Astramskas, pradėdamas nū atmainų ant szios pasaulės, ir eidamas, per visą istoriją Lietuvių tautos: kas link mus genezių pranykimo, ir kokiose vietose plotai žemės ir girių, buvo užgyventi lietuviais?

Ant galo, baigdamas savo kalbą, isztarė linkėjimą „Vienybei“. Tegul gyvūja „Vienybė!“ Tegul gyvūja ir visi lietuviszki laikraszeiai.

Sziadien atmintį „Vienybei“ dabnam! Sziadien vainiką „Vienybei“ pinam!!!

Su tais zodžiais nubaigė savo kalbą. Kas link svarbesnių ir tolesnių kalbų — tas palieku ant vėliaus.

Po tam užėmė vietą dėl kalbėjimo, p. K. Draugelis. Kurisai savo kalboje nurodė atėmimą lietuviams spaudos, per Muravjovą, ir kurie tam tikslui buvo prielankus. Tik dū musų tautos didževyriai darbavosi dėl savo tėvynės Lietuvos, ir jos nuvargytų sunų. Tai yra Simanas Daukantas ir v. Motiejus Voloncziauskas. Tie tai nesigailėjo savo spekų, ir sunkaus darbo, su visokiais persekiojimais, nog savo prieszų. Nors jiedu jau gana gerai atjautė, kad gyviems buvant negalės iszgirsti linksma gūdonės zodelį nū savo brolių, bet tik szurkszečius, atgarsius nū savo prieszų....

Toliaus savo kalboje, nurodė pirmą pasirodymą lietu-

viszko laikraszeio, „Auszros“, ir jos sądarbinikus, (įsteigtėjus).

Taip-gi nurodė, kokią naudą padarė „Auszra“, ant lietuviszkos dirvos? O savo prieszams neapikantą, ant lietuvių tėvynainių.

Toliaus prisiartino prie szios szalies lietuvių krutėjimo, kas link tautiszko krutėjimo, bei darbavimosi ant tėvyniszkos dirvos. Pirmiausiai pasirodė lietuviszkas laikrasztis New Yorke, „Unija“. Bet tas visai menkos vertės buvo. Nės lenkiszkos dvasios buvo. Ir tūjaus turėjo sustoti, nepadaręs jokios įtekmes tarp lietuvių, nės lenkiszka dvase kvėpavo, ir daugiau stengėsi lietuvius lenkberneis, pastatyt, nē kaip tikrais tėvynainiais....

Taip-gi paskiaus pasirodė „Vienybė Lietuvinikų“, kuri isz kart nors nebuvo grynoje lietuviszkoje dvasėje, bet, pribuvus garbingam mus tėvynainiui, gūdotinam kun. Burbai, stoji grynai ant tautiszkos dvasios, kuri kas kart augstin pradėjo kilti, ir iki sziaidienai užsilaiko toj paczioj' dvasioj'.

Taip-gi priminė ir Dr. J. Szlupą, kuris, pribuvęs į Ameriką, pradėjo lietuvius budjet isz tautiszko miego; pakol nepradėjo savo atėjimą platyti tarp savo gentainių, ir per tai užsitraukė, ant savės neapikantą nū savo tautiecių....

Baigdamas savo kalbą, isztarė kelis kartus linkėjimą „Vienybei“. Tegyvūja „Vienybė“ ir jos sądarbinikai!

Po tam buvo laikytos dar kelios kalbos tulų ypatų, bet czia neminėsiu (nēsa jos nebuvo reikalingos, ant szio susirinkimo) ba tik partijiszki, užpuldinėjimai, kas link tikybos; o sziaip jau be naudos dėl tautiszkos, szventės. Už tad sekretorius apvaikszeiojimo, isztarė ant tų kalbų pa-peiką, ir jas visai atmetė, nės jos be jokios naudos yra!

Ant galo p. Astramskas, laike kalbą ant užbaigimo apvaikszeiojimo, nurodydamas, kad mums reike labai laikytis vienybės, ir sutikimo; ir dirbti isz vien dėl lietuviystės, idant neprazutume svetimtauczių vilnise. Tas greit gali atsitikt, jeigu tvirtai nesilaikysim kūpelėja, visi lietuviai.

Užbaigus kalbas, virszinikas isztarė nūszirdzei acziu, visiems susirinkusiems, ką teikėsi kūnūmandagiausiai apsieiti, per visą szį apvaikszeiojimą. Ir dailei užsilaikė laike kalbų, kurios buvo kalbėta.

Sekr. Jūzas Ramanauckas.

Keystone Academy.

Garbus tamista:

Negalėdamas prisidėti prie draugės jusų, dėlei apvaikszeiojimo tos iszkilmingos dienos, tai yra deszimts metinio jubilejaus laikraszeio „V.“, o kurio iszdūtojum yra charaktėrnas vyras p. J. Pauksztis, katras padėjo visas savo spekas ir turtą dėl apszvietimo savo tautiecių.

Tegyvūje garbingas laikrasztis „Vienybė“ szimtais metų.

Charakteris žmogaus ne yra iszpjaunamas ant marmuro arba ant akmens, arba yr' kokis tai kietas ir sunkus daiktas, bet tai yra kas norints gyvenantis ir mainantis daiktas musų iszmintyj'. Už tikra tas smarkus Francuzas szeme amziuje teisingai sako: „žmogus patrotjis visus savo talentus turtus bet pasiliks prie charakterio.

Dabar trumpai szimta metų atgal kas turėjo didesnę garbę už Washingtoną? o dabar jau vardas ir charakteris jo pasiliko amžinai.

Kaip Washingtonū prikeli gamtą isz nieko, taip musų garsingi tautiečiai prikėlė tautą, katra jau buvo užmirszta amžinai ir niekam neatėjo ant mislies, kad toji nuvargiu-

ta tauta galės prisikelti taip milžiniškai. Sziądien kožnas vienas jau mato tai savo akimis; o kas žinojo deszimts metų atgal apie tą tautą? Garbės garsingam iszdūtojui „Vienybės“; lai gyvūje szimtais metų. Lai gyvūje visi sądarbinikai, katrie dirba dėl apszvietimo savo brolių, ir pakelimo tautos! Lai gyvūja szimtais metų taip-gi ir skaitytojei! Už tikrą, kas skaito laikrasztį – tas yra geras mylėtojas blaivystės ir tikras mylėtojas Lietuvystės!

Su gūdone V. D.

— *Mieli viengencziai!* Matydamas daugelį szirdingų velyjimų N. 8 „Vienybės Liet.“ ant 10 metinio jubilėjaus jos, pajutau tėvyniską jausmą ir negaliu užtylėt. Norints negalėjau pribut ant tos tautiszkos szventės, tai nors atsiliepiu per szitą rasztelį ir siuncziu szimtus linkėjimų p. J. Paukszcziui ir visiems sądarbinikams, kurie nenuilstancziai darbūjasi dėl labo tėvynės. Nevienam viengencziui, sukrūto szirdis, sulaukus tos garbingos szventės, to gražiausio ziedo pražydėjusio ant lietuviszkos dirvos. Negalima atsidziaugt isz tos puikios kvietkelės, kuri iszskleidė savo skaiszczius ziedelius, kuriūs kiekvienas tautietis gali rinkti. Asz, pribuvęs į szią liūsybės žemę, tūjaus pradėjau skaityt lietuviszkus laikraszczius, (iszskirent „Saulę“) o labjausiai szį „V. L.“ isz kurio daug gavau supratimo apie Lietuvos padėjimą ir apie Amerikos lietuvių gyvenimą. Velinu kiekvienam viengencziui skaityt szitą laikrasztį, isz kurio gali kiekvienas daug naudos apturėti. Ba tai yra tikras Literaturos, mokslo ir politikos laikrasztis. Didelė garbė gūdotinam p. J. Paukszcziui už jo darbstumą ant lietuviszkos dirvos. Taip-gi garbė ir jos sandarbinikams.

Garbės vertas vyras J. K., kuris papūszė szį laikrasztį savo naudingoms apysakoms ir tt.

Motiejus Damijonaitis

— *Brighton, Mass.* Pagūdota „Vienybės“ rėdytė! meldziu patalpiti szį maño straipsnelį į jusų garbingą laikrasztį.

Ir asz iszgirdęs savo tautiecius, dirbanczius tą garbės vertą darbą, kaip tai iszgirdau balsą, Lietuvos varpą, skambanti, katras savo garsumu atsimuszė mano ausise ir sujūdino manyje nusilpnėjusę dvasę; stojaus ir pradėjau dairytis, isz kur buvo tas balsas; o paregėjau ir supratau, kad tai yra garbingas jubilėjus arba atminimas 10 metų nū užgimimo mūsų vadovo „Vienybės Lietuvnikų“ buvau uždegtas noru aplankyti tą vietą ir pributi ant taip didžios ekskursijos, ale isz priezasties kelionės tolumo negalėjau atlankyti tos szlovingos szventės. Todėl nors per szį laiszką trumpais žodžiais iszreiszkiu savo norą ir žingeidumą. Linkiu ir asz iszdūtojui p. J. Paukszcziui, kad jam Dievas dūtų sulaukti gilios senatvės, ir kad pastiprītų jį ant tolesnio platinimo apszvietos tarp savo tautiecių. Taip-gi kad jo vardas pasiliktų mūsų atmintyje per amžius.

Ant galo garbė ir gūdone visiems tiems darbinikams ir raszytojams, kurie deda savo spekas ir dziovina savo smegenis, dirbdami dėl atgaivinimo brangios tėvynės Lietuvos.

Tegyvūje „Vien. Liet.“! tegyvūje ir jos iszdūtojas ir visi jos sądarbinikai ant galo tegyvūje ir brangi tėvynė mūsų Lietuva ir jos sunų ant jos gyvenanti!

Szalin neprieteliai ir persekiotojai, szalin iszgamos Lietuvystės!

Konstantinas Gedminas.

— *Thorp, Wis.* II-18 96. Brangus rėdytojau „Vienybės“

praszau, kad patalpītumėt į savo laikrasztį tą mano trumpą straipsnelį. Asz, gyvendamas Milwaukee Wis. dasizinojau apie lietuvius gyvenanczius aplinkinėje Thorp, Wis. ir turėdamas liūszą laiką, o norėdamas patirti apie farmas, pribuvau į Thorp, pasiziurėti, ant padėjimo czionykszczių lietuvių ir, neradęs prieszingo pasirinkau sav 80 akry žemės. Todėl velyju visiems broliams lietuviams, norintiems turėti farmą, idant pasirupintų nusipirkti szmotelį žemės kuris dūtu liūszai atsikvėpti senatvėje.

Nebus proszalį jeigu pasidalysiu szia zinute su savo tautieciais. Czionai turėjom iszkilmingas sujungtuves, (svotbą) p. Ignoto Vaitkevycziaus su p. Elzbieta Malinauckiute isz Strickland'o. (lietuvaite) Svotba atsilaike 12 dieną Vasario. Viskas atsisuvo taip, kaip senoj' tėvynėje mūsų.

Laike pietų, buvo gerta trostas – pirmas už sveikatą jaunavedzių, antras už sveikata p. Jūzo Paukszcziio, ant atminties 10 metų uždėjimo laikraszcziio „Vienybės“, treczias buvo gertas už sveikatą Lietuvos inteligentų. (Lietuviszku sandarbinikų). Czionai ne daug yra mūsų brolių, bet jaunimo lietuviszko buvo pakaktinai. Lietuviszku dainų taip gi ne stokavo, kurių atgarsis skraidė padangėse. Buvo dainūta grazei ir graudzei. Buvo linksma, nės girdėjosi tėvuczių kalboje, brangios mūsų dainos; bet ir gailu vienkart buvo, kada dainavo „Sudiev Lietuva“ ir „oi eisim eisim czia nebusim; czia mus ne tėviszkėlė“. Suprantancziam padėjimą mūsų – ne vieno aszara rydėjo per veidą. Baigentis svotbai buvo trumpos kalbos. Kalbėtojai priminė mūsų brolius vargstanczius tėvynėje po jungu maskoliaus, ir po jungu tamsybės. Baig-

damas kalbą, su linksmybe isztarė jog mes sziczion Amerikoje, vėl randamės tarp savųjų. Dėlto labjau mylėkimės vienas kitą, szioje szalyje; szelpkim vienas kitą pagal iszgalę. Ir taip pasibaigė svotba. Svecziai iszvaževo atsisveikinę jaunūsius, keliavo namon, vėl dainūdami. Svotba pasibaigė, bet mano ausise dainų atgarsis dar ir sziądien ne pasibaigė!

K. Rodavyce.

— *Waterbury, Conn.* 27 Vasario 96 m. Mielas rėdytojau „Vienybės“ teiksītės patalpiti szius kelis zodelius, kas link Waterbury'o lietuvių.

Nekokis ponas „Asz“ ne-meilei apkalba Waterbury'o lietuvius N. 7 „V.“. Sakok kad tarp lietuvių yra didelė maiszatis, ka tuli lietuviai gali ir už teisybę palaikyti.

Pas mus jokios maiszaties nėra. O ką skiresi tie valnamisliai tai tų nēr ką rokūt, nės jie nepriklauso prie mūsų parapijos. Asz neinu už kauriszkius, tik raszau teisybę, ba asz ir esu suvalkietis.

Atsimykin kad mes visi esame vienos motinos vaikais – tai todėl-gi neprivalom per laikraszczius vieni kitus dergtis. Sugūdone

Motiejus Damijonaitis.

— *Boston, Mass.* 25 Vasario 1986 m. Meldziu patalpiti į jusų gūdojamą laikrasztį „V. L.“ szį mano mažą straipsnelį, kas link Bostono lietuviszkos parapijos.

Bostono lietuviai, suprasdami reikalus tautiszkus, kožna dieną žengia vis pirmyn. Lietuviszka parapije czion gyvūja nū 1892 m., bet reikalai josios buvo pasvirę, mat buvo daug kliuczių. Lenkai pasiskubinę, parsiszaukė kun. Chmielinski, mislydami jog prisitrauks prie savęs visus lietuvius ir statys isz vien bažnyczia, ant ko ne mažai dirbo

ir kun. Chmiel., ateidamas ant susirinkimų lietuviszkos parapijos, įkvėpdamas, jog lenkai ir lietuviai yr' du broliai. Bet mūsų broliai stačiai kunigui pasakė: „tegul kunigas išsimokina lietuviszkos kalbos, o tada galės kist nosį prie mūsų darbų. Kunigas vienok nepasiliovė ant to ir vaiksztinėjo pas lietuvius, rinkdamas pinigus dėl statymo bažnyčios. Žinoma mūsų broliai, katrie mažai išmanė apie lietuviszkus reikalus, akvatnei davė dolerius ant bažnyčios, ir taip lenkai, prie pagalbos lietuvių, pastatė bažnyčią 1894 m.; bet ne kurie lietuviai vis-gi, ne perstodami savo darbūse, šaukė prie savęs ir užlaikė parapiją suszaukdami nors susirinkimus. 1895 m. lietuviai išsipraszė pas vietinį arci-vyskupą paszventinimo buvusio seminarijoj' kl. J. Griciaus. Kada lietuviai gavo aną, parapiją pradėjo stiprintis ir jau 21 dieną szio mėnesio užpirko plečių dėl statymo bažnyčios, South Bostone, įmokėdami 1500 dol.

Dabar, po prisiegi, tegul pasako nors viens lietuvis ar kunigas: ar prisidėjo nors su vienu centu lenkai prie mūsų darbo, kaip mes prie jų? tai kam mes kizam jiems savo sunkei uždirtbus dolerius, jeigu mes ne gauname jų jų pagalbos. O ne kurie lietuviai net ir langus nupirko į lenkiszką bažnyčią, užmokėdami po 25 dol., ir savo paraszus padėjo; pažiūrėsime kiek langų bus lietuviszkoje bažnyčioje, su braciszku (lenkų) paraszais?

Ne proszalį bus czion paminėti ir apie balių lietuviszkos parapijos, katras atsibuvo 11 dieną Vasario. Balius buvo labai puikus, grajino lietuviszka muzykė. Buvo susirinkę beveik visi Bostono ir isz aplinkinės lietuvių ir lietuvaiteš. Bovijosi labai linksmi ir kozno szirdis dziaugė-

si isz puikio apsiėjimo saviszkių, už ką ant susirinkimo 25 dieną Vasario parapija nutarė sudėti szirdinga aczių komitetui balius, už gerą iszpildymą užimtų savo vietų. Komitetas-gi ant susirinkimo savo pastanavijo per szitą laiszką padėkavoti visiems svecziams balius už skaitlingą susirinkimą ir puikų apsiėjimą. Pelno mūsų balius liko 97 dol. ir 17 cen.

Malonu būtų kad mūsų broliai kur tiktai kyszasi lietuviystės ne tiktai ant balių, ale ir kitų susiejimų susirinkimų ko mūsų daugiausiai, o tada galėtų susizinti tarp savęs ir dirbti isz vien visus darbus lietuviystės. Ant lenkų balius buvo beveik pusė lietuvių, o ant lietuvių —, tiktai pus—antro mozuro.

Sekr. prot. A. Ramanauckas.

— *Union City, Conn. Vasario 22 d. 1896.*

Malonus Broliai!

Į kurę tik pusę pakreipsi akį ar į laikrasztį, ar knygutę — visur pamatome žvėriszkus darbus meszkoriszku burliokų ant mūsų brolių Lietuvoje gyvenanczių. O kiek da yvairių kanczių mūsų brolių ne matome užrasztų? O daugelį visokių meszkoriszku žvėriszkumų, ne negirdime, per silpnumą balso mūsų brolių, iszeinanczio isz anų sudziuvusių krutinių. Kam ne yra žinoma skerdyne Kraziūse? O kiek apie ją da ir sziadien yra ne zinanczių?

Kaip mūsų ne sykį tropijosi girdėti, kad ir Kauno rėd. ir nepertoly mi gyventojai neturėjo tikros žinios, pakol ne apturėjo knyguczių ir laikraszczių užmarinių. Daugelis tiktai 1895 m. apie tai dasizinojo. O pirmto buvo tiktai girdėję apie tai kaip per sapną. O kiek da yra apie tai visai nežinanczių, ir ne tik Lietuvoje, bet ir užmarėje; ypacz Amerikoje. Teisybė Ameri-

koje jau beveik visi girdėjo apie taip garsia Krazių skerdyne. Bet ar daugelis yra aiszkiai zinanczių, kurie ir kitiems apsakynėti galėtų? Tą padaryti gali tik tie, kurie ne yra numirę dėl Tėvynės, kuriu szirdise meilė Tėvynės ne užgesus. O, kiek-gi da yra visai nežinanczių, o ir žinoti nenorinczių! Ne kartą tropijasi iszgiristi, jeigu geras tėvynainis paklause savo brolio: ar girdėjai apie Krazius? ar galėtum mažu apsakyti apie tai? Atsakymą gausi tokį: O kas mūsų tie Krazei, arba kraziečiai ir tt. Sapnuodamas tamsybėje kalba anot zodzių, giesmelės patilpusios N. 6 „V.L.“ po vardu: Rauda. Ak tamsybė! tamsybė! užtraukta sziaurės meszkinu! kada gi tu nuslinksi mūsų brolių mūsų? Pradėjęs szį tą rasyti apie kankinimą mūsų brolių per sziaurės meszkorius, primysiu ir tai, kad Kauno rėd. prie bažnycių nevale laikyti szv. paveikslų, ne szkaplierių ne ražanczių. Vieton szv. paveikslų laiko paveikslus sziaurės meszkino, jo moteries, ir daugelį yvairių meszkoriszka burliokiszku paveikslų. Taip pat kryželių, pakabų (medalikų) neva szventų su maskoliszkais paraszais ir taip pat maldaknigių su maskol. raidėmis. Žmonelės tamsieje perka tokius daiktus, o po tam nesza pas kunigus szventyti. Bet kunigai tokių knygų ir kryželių neszventina. Už tad ne kartą atsivelka ir meszkinai pas kunigus, prisakyti, kad szventytų. Bet ir jie gauna atsakymą, kad to nedarys pakol ne apturės daleidima isz Romos mūsų sosto Apasztaliszko. Po tokių atsakymų meszkinai iszniurina. Taip-gi nebus; proszalį, kad paraszysiu apie nekuriūs atsitikimus ką man apsakė viena ypata, nesenei pribuvus isz Lietuvos. Kauno rėd., Panevėžio pav., miestelyje Rozali-

mo praeitą rudenį 1895 m. atsitiko taip: Urednikai miestelio Rozalimo, kurie visi yra meszkoriszki burliokai (iszskirent tiktai vieną vaitą, kuris yra l. ukinikas,) prisakė vaitui, kad suszauktų sueigą (skoda). Kada susirinko valszcziionys, urėdnikai apreiszke, kad mūsų augszcziiausios valdzios yra prisakyta, kad dūtumėt žemę prigulinczią prie bažnyčios, dėl pastatymo cerkvės meszkoriszkos, ir kad koznas ukinikas dėtų ant cerkvės po 15 rub. O kuris busite tam prieszingas, tai papūlate po kora: koznas ant 25 rub. ir po 7 paras į kalinį. Ant ko žmonės ir pristoja, žinoma neisznoro tiktai isz baimės. O prieszinikų atsirado tiktai apie 12 vyrų, kurie trumpam laike tapo į kalinį sukimszti ir užsimokėjo po 25 rub. Sueiga tapo užtvirtinta, po kurio tūjaus pasirodė inzinierius, kuris iszmieravo ir paskyrė žemę dėl cerkvės. Anie vyrai varginti per 7 paras kalinyje pargrįžo namon pradėjo visiems įkalbinėti kad laikytusi vienybės ir nepristotų mokėti ant cerkvės po 15 r., ir kad nedūtų žemės, prigulinczios prie bažnyčios, o viskas bus gerai. Žmonės ir pristoję ant praszy-mo savo brolių nuvargitų ir verkenczių. Po praslinkimui keletos dienų iszeina garsas isz rasztinyczios; kad visi ukinikai dėtų ant pradzios statymo cerkvės po 10 rub., o likusius toliaus atidūs. Tada prakilnesni ukinikai nueina pas vaitą, ir liepe suszaukti sueiga; ka vaitas ir padaro. Ukinikai, susirinkę szauke jau beveik vienbalsiai, kad jie nedūs žemės dėl cerkvės ir nedės pinigus, ir sako: kad norite tai korokite visus, o mes jieszkosime tiesų toliaus. Tiktai keletas atsirado neprieszinikų. Tada ima ir uždainuje visiem po 25 r. koros ir po 7 paras į kalinį; po kam sueiga pasibaigė ne szejp, ne taip.

Ukinjikai sugrįszta namon ir lauke, kada ateis varyti į kalinį ir, kada reikalaus užmokėti koros po 25 r. Apszvietesni ukinjikai, ypatingai tie, kurie jau kentėjo ir mokėjo po 25 r. vaiksčioje ir tvirtina savo broliam, kad jei atvažiūs urėdnjikai rasztavoti ir į kalinį gabėti, tai kad laikytusi ir dūtų kaip vilkam ant ko visi pristoje ir laukė. Po keletos dienų iszgirsta raginimą ant sueigos. Susirinkia visi ukinjikai iszgirsta klausymą tokį: Paskutinį kartą suszaukeme sueigą ir klausiamo, ar pristosite ant reikalavimo augszcziausios valdzios; jeigu ne pristosite visi busite koroti kaip zinot. Ukinjikai vienbalsei szauke: Nedūsime žemės, nė pinigų, o jei jus ir be mus pagelbos statytumėt, tai mes iszgriausime, ir to visiszkai nedaleisime, kad norite korokite visus. Tada sueiga lieka pabaigta ir visi iszsis-kirsto. Po tam jau daugiau negirdėjo apie cerkvę. Po nekurio laiko buvo suszaukta vėl sueiga, ant kurios iszmislyjo vėl naują meszkoriszka darbą. Napatinka meszkoriams vazinėti prastūse ukinj-ku vėzimūse. Prisako kad laikytojas zygunės (stuikos) įtaisytų puikias karietas ant risorų ir kad arkliai butų geri; mažiausiai vienas kad kasztūtų po 200 rub., ir aprokavo, kad tokia stuika kasztūs 4,000 rub. ant metų; o lyg sziol kasztavo tiktai 1,500 r. Ir vėl prisako kad kurie ant to ne pristos bus koroti ant 10 rub. ir 3 poras į kalinį. Kaip virszui rasziau apie cerkvę tai jau galėjo gana gerai pasimokyti ir ant szio naujo jungo nepristoti, bet kur tav! žmonės tamsus nugazditi kora pinigiszka ir kaliniszka kaip augszcziau minėjau, pristoją ant szėtoniszko iszmislo meszkorijų. Tiktai atsirado apie 20 vyrų, kurie pasiprieszino ir szaukė visus kad nepristotų.

Trumpam laike paėmė szifs 20 vyrų į kalinį ant 3 parų ir nulupo nū kožno po 10 r. Kada atsėdėjo minėti vyrai kalinį, parėję namon pradėjo vaiksčiooti po kaimynus, aiszkidami jų nesupratimą ir liepdami ant to ne pristoti. Ant ko ir vėl visi pristoją. Tada nuėjo tuli ukinjikai pasvaitą ir liepe suszaukt sueigą. Ant sueigos visi vienbalsei szaukė, kad ir jie nedės 4000 rub. ant stuikos ir naujų vėzimų nė arklių netaisys. Kad norite korokite visus. Ant ko sueiga pasibaigė ir tas viskas prapūlė. Negalėdami meszkoriai nė cerkvę pastatyti, nė stuiką palei jų norą įvykdyti, sumislyjo vėl, kad jiems algas didytų. Ir buvo suszauktas už kokio tai laiko susiėjimas. Ant kurio reikalavo nū valszczionių, kad algas didytų. Prakilnesni ukinjikai atsiszaukė: jai norite didesnių algų, tai kad mes jums dūsime algos, tai nė vieno jus czia nepasiliks. Ką girdėdami ir kiti ukinjikai pristoją. Po ko viskas pasibaigė ir nereikėjo algų didyti. Po szijų visų kovų ir kanczių žmonės atgijo kaipo žolelė sniegui nuslinkus. Kaip miestelyje Rozalimo taip ir aplinkiniai žmonės kruta, kaipo bitukės avilyja. Krutėjimą visą jiems pridūda užmariniai laikraszcziai ir knjgutės, kurių daugelis pasirodė. Nesziotojai knjguczių ir laikraszczzių praszio nū kožno po 1 rub. ant metų ir prizada tankiai ap-teikti. Bėt mažai atsiranda suprantanczių kurie užsimokėtų ant to 1 rub. Bėt ir tūs apteike visokiais rasztais, kurie ir ne užsimoka. Garbė! Garbė! lai buna ant amziutiams mūsų garbingiems tautieciams isz kurių tai mylistos liejasi szviesa ant mūsų brolių. Lai gyvūje nenuilstanti Tėvynainiai per ilgiausius amzius.

Vietinis.

— Apie Waterburio Conn., lietuviszka teatra po vardu Ponas ir Muzikai, kuris atsigrajino 15 Vasario 1896 m. Teko ir man buti ant to teatro; o didzei mylėdamas, kas yra lietuviszko, noriu pasidalyti tą zinią su gūdotiniais skaitytojais „Vienybės“.

Teatras atsibuvo labai grazei per tai, kad visi, kaip vyrai taip ir merginos buvo ant to pasirengia, ir kožnas savo uždūtį atliko konfigeriausiai.

Grazus tai buvo teatras, su naudingais perstatymais ir paveikslais. Nemažai mūsų žmoneliai prisidžiaugė, o ir, parėję namon, turėjo apie ką linksmi pasisznekėti.

Į szirdį kožno ziurėtojaus ir ziurėtojos, galėjo įkristi nors kibirksztlė motiniszkos meilės, — Lietuvos.

Ale įkritis vieniem į szirdį szalta kaip ledas, — greitai ten užgeso, nepalikdama nė jokio zenklo. Antrugi szirdise radus karsztą tekantį krauję lietuvisztės, — ant visados pasiliks ne užgesus.

Ak, broliai ir sesers! pas kuriūs da ne užgeso ta kibirksztlė motiniszkos meilės — ir ant toliau nedūkime jei užgesti ir užlaikytime iki paskutinių dienų mūsų gyvenimo...

Garbė jum pagūdoti lietuviai ir lietuvaits, kad nesigalėjote savo darbo; ir jus prisidėjote nors maža dalele prie anų, kurie dirba sunkei ant tos uzleistosios dirvos!! Dirbkite ir toliau nenuilstdami, o tas darbas gausingus atnesz vaisius.

Sveczias.

— *Lietuv. tearas Spring-Valley, Ill.*

Užgavėnių dieną 18 Vasario lietuviai Spring-Valley, LaSalle, Oglesboy, Sadd ir Litinai, subrusdėjo nū mažo iki dideliam, nū jauno iki senam; visi rūsžėsi ant lietuviszko teatro. Sping-Valliczei turėjo viltį, matyti tą vakarą vi-

sus lietuvis aplinkinių miestelių; bet ant nelaimės 5 adyna vakaro patiko baisi viesula su sniegu. Neatbojant ant to, pusėtinai burelis lietuvių pribuvo ant Opera-Hause, dėl paziurėjimo pirmutinio lietuviszko teatro Spring-Valley. Grajita buvo tragedija „Genavaitė“. Aktoriai atliko savo roles labai gerai; publika pasiliko užganėdyta. Aktorius publika apdovanojo tankiu plojimu rankų. Didelei džiaugėsi lietuviai isz teatro; gyventojai Spring-Valley pripazysta, jog da tokio teatro neregėjo jų miestai. Užtiesą, sakant, aktoriai buvo su talentu. Genavaitės rolę grajino Marcelė Griniuvienė. Szita aktorka jau 6 kartą tą paczia rolę grajina, už tai ir atgrajino kaipo artistka. Savo szvelnioj ir graudingoj kalboj privertė ne vieną aszarą isz akių paleisti. Rolę Sygto grajino J. J. Andziulis. Nudavimai, gestai iszkalba — buvo tikrai gamtiszki; geriausiai atsizymėjo atradime Genavaitės, gaudymas elnienės, persigandimas ir drebėjimas viso kuno, verksmas, nudziugimas buvo tikrai naturaliszki. Golaus rolę grajino Karoliaus Rees, kareivis armijos Suv. Valstijų, kuris jau buvo paszventęs pora metų ant teatraliszku lavinimusi. Kunca ir Hinca savo roles grajino ko nūgeriau. BroLIAI Baladinskai: Jūzas ir Simanas ir tikrai atsakomi ant rolių galvazudzių; jų iszkalba, gestai, ap-sėjimai ir paziura rodė, jog tai buvo tikri zudytojai Genavaitės. BroLIAI Boladinskai taip gi atsizymėjo kūpoj girtūklių ir sėbrų Golaus. Visą tą bandą Golaus valdė ir kėravojo P. Kuczis, kuris komiszkoj dainoje „Ftiu peskune“ po szokių su 6 savo draugais puikiai palinksmo publiką. Rolę Bruno grajino T. Gumauskas, blizganti drapana, žvilganti szarvai augsztam ugiui

ir gražem gyimiui – gerai pri-
tiko ir puikiai jį prezentavojo.
Rolę Bertos grajino Ona Vien-
biskienė, taip-gi savo rolę at-
liko kūnūgeriausiai.

Rolę Bonuko grajino Vi-
tautas Grinius 6 metų vaikelis;
neatbojant ant jojo mažumo ir
jaunystės – užgañedino publi-
ką. Vienu žodžiu visas teat-
ras tapė atgrajitas kūnūgeriau-
siai. Lietuviam patiko zaislė
„Genavaitė“, tie kurie nega-
lėjo pributi išz priezasties blo-
go oro, labai apgailauje. Re-
zeszerium ir menedzerium teat-
tro buvo Jonas Grinius.
Spirng-Valley lietuviai pamė-
go teatra, už tai nusprendė 2
dieną Velykų grajyti Jono
vaikus, paraszyta per A. Vien-
biskį ir J. Grinių.

Tenbuovys *M. Merevyczius.*

— *Pittston, Pa.* 22 Vasa-
rio. Gūdotinas rėdytojaų,
garbingos, „Vienybės Liet.“,
meldžiu patalpiti į jusų lai-
krásztį sziūs kelis žodžius.
Pas mus sziūm laiku, po pri-
buvimui į musų parapijė gū-
dotino kun. M. Szedvydžio
didelės atmainos stojos: pe-
reitą sąvaitė t. y. 16 d. sz. m.
susitvėrė draugystė giesminį-
kų (koro) po vardu „Dovydo
Karaliaus“. Nės kaip girdė-
ti, tai kur lietuviszkose parapi-
jose, jau yra ta draugystė, tai
visur po vardu szv. Cecilijos,
dėlto czia padarėme atmainą.
Prezidentu tapo aprinktas p.
Mateuszias Dervinis, sekreto-
rium-gi Mateuszias Tulaba.
Išz viso prie szios giesminįkų
draugystės prisiraszė 13 sąna-
rių, apart vietinio dudoriaus.
Czia bus dabar, kaip matyti,
po kiek laiko giedamos gra-
žios giesmės mus bažnyczioje.
Yra czia tam atsakantis skait-
lius lietuvaiczių ir gal greitai
pasididįs mus szį naujei su-
tverta, draugystė. —

Teip-gi negalin užtylėti ir
ta: jogei, senei geidziamas
pas mus komitetas, tapo uždė-
tas tūjais po pribuvimo mus

naujo klebono. Kaip matyti
toliau žydės tvarka, meilė ir
vienybė.

Ne Ponas.

— *Northampton, Mass.*
Gūdotina Rėdytė „V. L.“
meldžiu patalpiti szitą mano
nūmonę, link įsteigimo prieg-
laudos dėl lietuviszkų emi-
grantų.

Kaip dūdasi matyti, paju-
dytas klausymas per J. M.
kun. J. Kaulakį atidarė dėl
Amerikos Lietuvių nenusto-
jantį mastymą. Ir už tiesą,
tas užmanymas vertas įkūnyti.
Pastarame laikia pasirodė ke-
letas korespondencijų „V. L.“
kuriose garbus tautiečiai
trokszta matyti tą darbą veik-
apdirbtu. Kaip raszo p. J.
Jūzapaitis N 6 „V. L.“ apie
visokius netikusius pasielgi-
mus su musų broliais, įvairios
veislės apgavikų; tokių atsiti-
kimų galima būtų priskaityti
keletas szimtų.

Tas tiktai, nejautė tų viso-
kių apgavyszczių, kuris nega-
vo į szitą szalį keliauti. Kas
ypatingiausio jog ir išz paczių
lietuvių randasi tokių gauda-
graszzių, jog už keletą centų
gatavas savo brolių pardūti.

Sztai vienas atsitikimas
sziūsia metų. Tulas vai-
kinas pamylėjas merginą Lie-
tuvoje, o negalėdamas su ana
apsivesti tenai, kaipo nelygus
jei ant turto: perkalba, aną,
merginą ir leidziasi į Ameri-
ką, paėmę nū jos tėvo pinigų
reikalingus kelionėi. Paslap-
ta išzėjo jieszkoti laimės! Ži-
noma dėl jų ir visa kelionė
buvo dvigubai apmokama;
bet kada atvyko į Baltimorę
paskutinio graszio nustojo ir
dar nepakako. Didžiausia
dėl jų būtų nelaimė jeigu jie-
du taptų perskirti. Kaip sa-
kiaiu Baltimorėj, rado priete-
liską lietuvi, kuris, apart vi-
sokios rodos ir prietelystės,
buvo taip geras, jog ir prisie-
gą moterystės teikėsi dėl anų
dūti, — uzvadūdamas mat ku-

nigą ir jaunavedzių delmoną!
ir už tą visą geradarystę ma-
žai nū jų paėmė, nės tiktai
paskutinius pinigus! Todėl,
matant tokias skriaudas savo
brolių szitoje liūsybės szalyje,
labai liudna darosi, jog mes
nesirupinam praszaliti tą ne-
gerumą. Man rodos prie ge-
rų norų ir vienybės pigei ga-
lėtume tą darbą nuveikti.
Labjausiai priderėtų atkreipti
atydą ant to lietuviszkiems,
klebonams, ir „Susiv. L. A.“;
pagalios ir kitoms draugys-
tėms. Kadagi czionai yra
ne vieno darbas. Butų labai
naudinga, idant musų gūdoti-
ni klebonai, padarę sutartį
tarpu savės, išzrastų ir paro-
dytų visiems kokių keliu tas
darbas turi eiti. Taipgi drau-
gystės ir kūpos, prigulinczios
į „Susiv.“ galėtų praneszti sa-
vo nūmonę. Pagalios kiek-
viena parapija ir draugystės
neprigulinczios prie „Susiv.“
tikiūsi, kad taipgi neatsisaky-
tų su paszalpa, tame reikale.
Kviesdamas visus tautiečius
prie to darbo, turiu viltį, jog
musų vadovai, pradės apie tą
dalyką placziaus apmislyti;
bet anaip tol nerodycziau pa-
likti visą tą lenkų rankose!
kaipo nekurių sziūdien yra
mąstoma. *Vietinis.*

— *Waterbury, Conn.* 26 d.
Vasario. Skaitydama lietu-
viszkus laikraszczius, nės kartą
da neužtėmyjau, kad nors vie-
na išz Amerikos lietuvaiczių
butų ką paraszius į laikrasztį.
Bet gi asz pasidrasinau sziū-
dien, ir, paėmus į ranką
plunksną, ketinu ką nors pa-
raszyti. Nežinau ar pasiseks
mano silpnomis spēkomis ką
nors naudingo papieszti. Bu-
dama dukrele Lietuvos, szir-
dingai myliu savo Motinėle,
Lietuvą. Norints atsiskyvus es-
miu toli nū jos, didei troksztu,
idant ir visų Lietuvos dukterų
szirdis ta meilė apimtų. Išz
vyrų mes daugelį galim rasti
tokių, kurie rupinasi apie mu-

sų tautiszkus reikalus ir yra
maž daug apszviesti. Bet
mes, merginos, vis da miegam;
mums nerupi nės skaitymas
laikraszczių nės kiti lietuviszkės
reikalai, o kitos visai neturim
nės supratimo apie musų Tė-
vynės reikalus. Daugiausiai
mums tiktai rupi, kad puikiai
pasirėdyti, parėjus išz darbo;
arba szventomis dienomis
vaiksztinėti po gatves miestų
ir miestelių, kad pamatyti ko-
kį gražų vaikiną. Asz mis-
lyju kad ir mums privalo pa-
sistengti pasirodyti svietui su
geresniais darbais įgyti kokius
nors prakilnesnius jausmus,
kad galėtume mės buti pagel-
boje atgaivinime musų Tėvy-
nės. Waterburio lietuvaites
gali tik tūm pasigirti, jog mes
apie trys merginos, prigulim
prie „teatraliszkos kūpos“ ir
jau apie porą kartų pasirodėm
svietui, kaipo aktorkos. Lie-
tuvaites, czion gimusios suvis
szalinasi nū lietuvių ir visos
lietuviszkės, o nekurios menkai
ką gali kalbėti lietuviszškai;
bet dabar, pradėjus kilti Wa-
terburyje lietuviszkei ir jos
pradeda susiprasti, o dvi net
priguli prie „teatraliszkos kū-
pos“. Ak Dieve! kaip tai
gražu būtų, kad Lietuvaites
nors kiek žinotų apie praeitę
musų Tėvynės: kaip Lietuva
buvo garsi senovėje, kas tai
buvo anos nekaltos mergaitės
— Vaidelotkos, kurios kure-
davo szventą ugnį žinyciose;
žinotų apie anas narsias Lietu-
ves, kurios gynėsi nū užpūlimo
kraugerių kryziokų. Per tai
už tiesą ir jų szirdys užsidegtų
Tėvynės meile ir suminksztėtų
kiecziausios szirdys. Pasiro-
dykime, mielos seselės, jogei ir
mes mokame mylėti savo Tė-
vynę, jogei ir musų szirdys
dega tėvyniszka meile, kad ir
mes jauczeme musų broliukų
ir sesuczzių skausmus, kokius
kenczia Lietuvoje nū budelių
kankįtojų. Pakoliokime nės
teisības cariszkos valdzios,
mažu mus greicziau paklausys,

mažu susigės, kad bereikalo kankina nekalcžiausius Lietuvos sunus. Jei Dievas padės, kitą kart paraszysu daugiau.

E. Vaitekuniūtė.

Brangiausios gėrybės.

„Zeme tai yra kunas tautos“.

Isz lenkiszko vertė J. K.

(Tąsa.)

Ant ukės liko tiktai sena vokietka, kuri atlaikius žinią apie smertį antro sunaus ir savo vyro, už mažo ką ir pati ne pšimirė. Prie tų nelaimių prisidėjo ir skolos, padarytos ant reikalų važinėjimo.

Senas Baltrus norints nesidžiaugė nelaime vokietkos, bet jau pradėjo gaivyti viltį, kad mažu jo tėvyszke ne ant ilgai bus rankose vokiecio. Stipriai tikėjosi, kad atgaus ir vėl savo tėvų vietą, patsai vėl papirks nū vokietkos, jeigu tiktai zinoma ta nepareikalas jau per virsz. Jau ne sykį bandė užsimyti apie tai jei, bet toji visados atsikalbėdavo, norints jau gana spaudė ją bėdos. Skolinįkai ne ilgai trukus apskundė ją, o prie padidinimo tos nelaimės ir gyvulių daugumas krito nū nežiuomos ligos. Baltrus ne snaudė, kad tiktai kas kitas ne papirktu nū jos ir pasakė, kad jisai visad dūs daugiau ne kaip kiti.

Skolinįkai, matydami, kad vokietka neužmoka skolų ir da gilyn vis į skolas trauke, perkėlė savo skundą į sudą ir vokietkos ukę perstate ant licitacijos, kuri buvo 1872 m. Baltrus dasigirdęs apie tai, paėmė visus, ką tiktai pas savę turėjo, pinigus, o dalį pasiskolino ir nuvažėvo ant licitacijos. Pirkikų buvo gana daug, o daugiausiai vokiečių ir žydų. Baltrus užsikirto nupirkti, kad ir už daugiau

ne kaip verta ta ukė, ir nežinojo, kad ir kiti vokiečiai taip gi norėjo paimti.

Dienoje licitacijos jau isz anksto, kada perstatyti ant to vyrszinįkai apszaukė pardavimą, pirmiausiai Baltrus atsiliėpė ir perstatė gana augsztus pinigus, dūdamas per tai vokiečiams pažinti, kad jie ne bus daleisti. Vokiečiai vienok ne nusigando ir pakėlė augsztyn. Derybos tos traukėsi per porą adynų – Baltrus ne atstojo – vokiečiai taip gi laikėsi ir kaip tiktai Baltrus pakėlė augsztyn ant 12, 20 ar 50 dolerių, vokiečiai ant 2, 3 ar 5 dolerių daugiau ne kaip Baltrus. Apypietėje tāsėsi labai Baltrus su vienu vokiečiu, kuris nenorėjo paleisti Baltrui. Jau vertumas ukės buvo pereitas. Baltrus persiskaitė savo pinigus ir paskutinį kartą pakėlė – jau daugiau negalėjo – neturėjo jau pinigų ir nebuvo nū ko czion paskolyti. Vokietis 10 dolerių pakėlė daugiau...

Baltrus, tai iszgirdęs, pabalė kaipo sniegas, drebėjo visas rodos lapas nū vėjo, akys žibėjo isz piktumo ir nusiminimas pūlėsi ant viso. Pasimate sukirstu per vokietį ir isz naujo turėjo atsisakyti nū savo tėviszkės – jau dabar butų to neiszkentėjęs!...

(Toliaus bus).

DANTISTAS.

Traukiu dantis be jokio skaudėjimo.
Dr. N. H. Meyers Eley House, ant Main ulyczios. Offisas atidarytas nū 8 iki 12 p. p. nū 1 iki 5, ir nū 7-8 vakaro. III-IX 96

Pajieszkojimai.

Mieli broliai lietuviai! gal kuris zinot kur dabar gyvena Jūzas Sartauskas. Jau 4 metai kaip Amerikoje; apie 30 metų senumo; ugio vidutinio, veido raudono, plaukai geltoni; mėksta ir barzdą rudą nešzioti retkarcziais. Pirmiau

gyveno. Pittston'e, ir da tada parleisdavo gromatas ir ant maisto nors kiek, dabar antri metai nežinau kur jis yra. Asz, jo pati, su trimis vaikais nors badu mirk. Jeigu zinot kuris dėl meilės Dievo dūkit žinią apie jį, ir jo adresą.

Mano antraszas toks:

Agnieszka Sartauskienė Suvalkų rėd., Senapilės pav., Veiverių gminos, kaimo Girnikai Marva. Russ Poll.

Asz Bernadas Stumbras pajieszkau savo brolio V. Stumbrio, paeinanczio isz Kauno rėdyd., Raseinių pavieto, Tauragės parapijos, kaimo Szemietiszkų. Jeigu kas apie jį žino arba jis pats tegul atsiszaukia ant tokio adreso:

Bernadas Stumbras
Forest City Pa. Co. Box 183.

Asz Jūzas Plunge pajieszkau Antano Tribulo; jis paeina isz Kauno rėdybos, Panevėžio pavietos, Pakrojo volosties, sodziaus Poszkeczų. Pirmą buvo apie Baltimore. Jau antras sykis Amerikoje. Kas apie jį žinote, arba jis pats, praszau dūti žinią ant szito adreso:

Mr. Joseph Plungis
Park City Utah D. W. m.

Gromatnyczia.

Ant praszymo J. S. isz Kansas City Mo. tiek atsakome, kad toks papeikimas nieko naudos neatnesz; juk jeigu kas ne tur pilno proto, tai sunku jį pamokyti.

Apgarsinimai.

— Boston Mass. 18. 1896.

Gūdotinas rėdytojau „Vienybės Lietuvnikų“ meldziu patalpiti į jusų laikrasztį szius kelis zodzius: Draugystė szv. Kazimiero kele atlaidą szv. Kazimiero. Norints szv. Kazimiero pripūla 4 dieną Kovo, bet apvaikszciojimas tas perkeltas ant Nedėlios. Taigi vžpraszom gūdotiną draugystę

„Karejivius Vytauto“ ant 8 d. Kovo į deiczų bažnyczią ant 11 valandos. Taipgi užpraszome ir visus aplinkinius lietuvius, nės Bostone da tokio apvaikszciojimo nebuvo.

Prezid. V. Kaunas.

Reikalingas yra dudorius (vargamistra) į Forest City Pa. žmogus dorus, blaivus su gerais paliudyjimais ir t. t.

Apie iszlygas galima dasizninti pas vietinį kunįgą.

Rev. J. Kuras

Box 378

Forest City Pa.

Patrukimas iszgydomas

greitai, lengvai, neatsinaujinancziai.

Tikrai galima iszgydyt nūpatrukimo (ar kitokių ligų) seną ar jauną be skyriaus nors ir labiau butų įsisenėjus ta liga.

Naujas iszradimas gydymo visiszkai be jokio skausmo, be jokio pažeidimo ir pjaustymo.

Iszgydyt galima per ketures ar asztūnes sąvaites, ateinant tiktai vieną kartą ant sąvaitės.

Gydymas ne atitrauke nū darbo sergantį.

Žmonės isz aplinkinės gal atvaziūt ir tą paczią dieną sugrįzszt atgal.

Perziurėjimas dykai.

Dr. A. P. O'Malley

80 S. Washington st.

Wilkes-Barre.

John J. Lynch.

Pardavėjas visokių nesvaiginanczių gėrymų bonkutėmis.

Offisas 147 M. Ulyczios

PLYMOUTH, PA.

5-11. 97

Tėmykite.

Padūdu dėl visų žinios jogeį uždėjau Hotelį dėl savo viengenczių lietuvių *Nanticoke, Pa. po numeriu*

131 N. MAIN. ulyczios prieszais BANKĄ tik skersai kele, jeigu kuris pributimēt į Nanticoke su kokiū reikalu, užėkite pas manę, o visados dėl savo viengenczių busiu pagelboje, kaipo tikras jusų brolis lietuvis

Simas Pauksztys.

Dede ir jo seserenas.

Iš lenkiszko verte J. K.

(Tąsa).

Taip mislydamas, ėjo žingsnis už žingsnio szale savo draugo ir nė karto ne atsizvelgė, kas apie jį yra; Herkulesas gi vis dairėsi, kad ir vėl ne užėiti ant kokios nelaimės ir ne nusigąsti iš naujo. Szunis stipriai laikė ant szniuro, ir ne paleido užpuldinėti ant tankiai pasitinkanczių visokių žvėrelių, o jie labai jau ukvatnei norėtų mestis, nės paragavę kraujo jaguaro, labai to dabar troszko. Iki namų da buvo pusėtinai toli. Umai susilaikė Herkulesas, palenkė galvą į vieną szalį ir užbaudė szunis, kurie kaip matyti sufdė ką tai.

„Ant žemės, ant žemės!“ pratarė tykiai Emerykui, guldamas patsai ir traukdamas prie savęs szunis. „Sziczion už szito krumo Massa! žmonės koki tai matytis eina ant mudviejų! ant žemės!“

Emerykas jau ne kartą baugytas užtrucintomis vilycziomis, o nū kurių da vis gerai pasisekė išstrukti, kūnūgreicziau prigulė už to krumo. Prigulęs pradėjo klausytis ir iš tikro išzgirdo sznabzdėjimą lapų ir žingsnius einanczio žmogaus. Sznabzdėjimas kad kart vis buvo aiskesnis, matyti artinosi; per tarpus krumo suspindėjo liaupai szautuvės, ir sztai atėjo visai arti žmogus; Emerykas pamatė, kad tai buvo Mikalojus, daziurėtojas plantacijos p. Vanderstrateno. Vos susilaikė ne surikęs, pamatęs taip netikėtai czionai gilume girios tą žmogų, kuris turėjo but toli nū czion, nės ketino ir iszėjo kaip sakėsi į Paramaribo, Herkulesas sulaukė jį už peties ir, pridėjęs prie burnos pirsztą, parodė tylėti. Mikalojus praėjo pro krumą ir visai nė ne mislyju, kad czion kas yra ir seka jį akimis, — tūjaus prapūlė tankumyne medelių.

Kaip tik tai jis praėjo, Emerykas pakilo ir tarė: „Turiva eiti paskui jį! jau nēr ką nė abejoti, kad jisai tur piktas mislis, ba ne dėl bereikalo pamelavo dėdukui, kad jisai drauge su kareiviais eina į Paramaribo. Tolyn draugai, turime atidengti jo tokį kytrumą. Kaip gerai, kad prasziau dėduko užtylėti apie mūsų sziądieninę medzioklę. Be to ne but galėta atidengti paslaptis Mikalojaus“. Herkulesas sėdėjo mislydamas, rodos visai nė neklausė atsiszaukimo Emeryko.

„Sėdėti czion — atsakė po tam — da prispėsiva sugauti Mikalojų, reikia pamislyti, ką jisai tikrai nor dabar surasti“.

„Jisai pasikavos, kaip greitai ne eisiva paskui jį!“ atsiliepė Emerykas.

„Nesibijok to — atsako Herkulesas — o kam jau szunes ir jų ūslė, jeigu ne dėl atradimo pėdų. Ne pabėgs nū mudviejų“. Emerykas visai ir užmirszęs buvo apie szunis, nusiškė dabar iszgirdęs, kaip greitai jo draugas sumislyje viską. Nusiraminęs atsisėdo szale Herkuleso ir paziurėjo ant jo rodos ko klausdamas.

Daziurėtojas mislyje pikta, nēr ką abėjot, — kalbėjo Herkulesas — viskas aiskiu. Jisai Massai Vanderstratenui sakė: ne iszėjo neprieteliai isz girių nēr ką nė bijotis jų, kareiviai gal eiti sav. Kareiviai užlaikyti daug kasztūje, todėl Massa patikėjo jo zodziamis ir paleido kareivius. Dabar jokios sargybos nėra ant plantacijos. Daziurėtojas žino apie tai, eina dabar jisai szaukti neprietelius. Kalba jiems:

„Namūse Massos yra daugybės aukso ir sidabro, eikite paimti, jeigu norite. Nieko nesibijokite, kareivių nėra. Murinai isz girių norei eina, todėl ateis, isznaikys plantaciję ir namus, užmusz visus ir pabėgs į kalnus kur pasislėps, pakol ateis kas į pagelbą, o ateis jie greitai, kaipo žaibas, asz tai žinau“.

„Negali taip but!“ atsiliepė perpykęs Emerykas. Tai butų baisus daiktas! juk man rodos, mano dėdukas jokios skriaudos nepadarė Mikalojui! nė joks žmogus jau taip nedarytų!“

„Dėlko ne, jeigu jaučia sav isz to naudą?“ paklausė Herkulesas. „Daziurėtojas mirfinai neuzkenczia Massos, Emeryko. Patsai negal savo piktumą iszlieti ant Massos, nuėjo pas neprietelius, kad jie užmuszty jauną Massą. Daziurėtojas troksztu atmonijimo ir pinigų. Jisai ant tiek kytras, kad ne laukti pakol jie patys ateis, ir paims pinigus. Jisai patsai da priesz užpūlimą paims pinigus ir niekam nematant pakavos. Po tam gyvęs sav, kaip turtingas Massa, nusipirks plantaciję su tarnais, patsai laikys daziurėtoją, rukys sigarus ir nieko daugiau neveiks, kaip tik tai kankis nekaltus tarnus. Asz žinau perdēm daziurėtoją! asz žinau jo kytrumus! Massa mato, kad Herkulesas teisingai pasakoje“.

Nūmonė Herkuleso ant tiek buvo teisinga, kad Emerykas patsai persitikrino ir nė nemislyju abejoti, kad Mikalojus renga kas nors negero. „Tai ką dabar mums reikia daryti?“ — paklausė. Dėduką pirmiausiai reiktų persergėti ir apginti. Asz mislyju palikiva daziurėtoją, tegul jisai savo keliu eina, o patys eiva kūnūgreicziau namo“.

„Ne taip asz mislyju!“ atsako szaltai murinas. „Kaip parėją pradėsiva pasakoti Massai Vanderstratenui, tai jisai pasakys: viskas tai melas. Daziurėtojas teisingas. Klaidingai mislyjate. Geriau dėlto asz eisiu paskui daziurėtoją ir atidengsiu jo plianą, o tada tai jau galėsiva tikrai viską apsakyti, nės viskas bus aiskiu. Massa sziczion pasiliksi su vienu szunim, asz paimsiu kitą, kad atrasti pėdsaką. Reikia pamazėli sekti jį, Herkulesas kaustytas ant visų keturių. Palaidunas ne isztrauks isz jo. O kaip jau viskas bus žinoma, tai apsakinės Massai ir jau tada daziurėtojas prapūlės. Massa sziczion gali nesibijot nieko, Herkulesas tūjaus pareis“.

Dėl geresnio apsisergėjimo, užtaisė murinas abi szautuves ir padėjo szale Emeryko, kad kokiam tenai reikale, jeigu koksai laukinis žvėris prisiartytų, galėtų lengvai jį paimti ir savę apsisergėti.

Po tam atsisveikino susavo draugu, szunį vieną pastatė ant pėdų Mikalojus, o patsai paskui jį nubėgo atsargiai; Emerykas nelabai norei pasiliko. Ne viena adyna pėfėjo, o Herkuleso vis nėra. Jau ir saulutė senei pasikavojo už kalnų, o jo da vis nēr, Emerykas pradėjo baugytis už jį. Jau ir mėnulis užtekėjo, ir naktis savo jūdu uždangalu apsiautę visą sutvėrimą, staugimas laukinių žvėrių atsiliepė girioje, o Herkuleso vis nėra. . . . Kožna minuta iszrodė neapsakomai ilga. Nerimdamas visai ir pilnas baimės už savo draugą, rįzosi eiti ir sujieszkoti jį. Atsistojo, vieną szautuvę pakabino ant pėdzių, kitą paėmė į rankas ir taip apsisergėjas, o sustiprėjas pasilsiu — leidosi paskui jį. Nespėjo vienok nueiti ir dvidešimts žingsnių, sustojo szuva ir pradėjo loti, kitas atsiliepė ant jo balso ne pertoli, o sztai ir patsai Herkulesas pasirodė.

(Toliaus bus.)

„Varpas“

Išleidžiamas Tilžėje (Prūsijoje) kas mėnesis. „Varpas“ išsėina jau aštuontas metas ir yra vadovu jaunosios Lietuvos vadovų laikraštis. „Varpas“ vartoja gryną lietuvišką kalbą. Kas nori grynai (graziai) lietuviškai išmokti, tegul skaito „Varpą“. „Varpas“ talpinasi raštai apie prispaudimus Lietuvių nu maskolių kaip ir išrodymas jų nedorybių bei šaip visoki moksliszi, ir naudingi Lietuvai, raštai. „Varpas“ kasztūja su prisiuntimu į Ameriką 1 doleris ir 25 centai arba 5 markos prūsiskais pinigais.

„Ukininkas“

Išleidžiamas jau septinti metai po du kartą per mėnesį su vienu mėnesiniu „Priedu“ kuriame talpinasi puikios apysakos kaip ir pamokiniai apie ukę didei naudingi ukininkams. „Ukininkas“ geriausiai aiskina Lietuviams jų padėjimą po caro jungu esantiems broliams ir mokina kaip reikia elgtis, idant nedūt savę visiszkai nuskriausti visokiems maskoliszkais plėšikams, kurie yra tyczia atsiusti į Lietuvą mus brolius plėszti.

„Ukininkas“ talpina žinias iš visos Lietuvos ir apie visokius atsitikimus neiszkiriant nei vieno.

„Nkininką“ privalo skaityti koznas lietuvis, kuris nori žinoti kas jo Tėvynėje darosi.

„Ukininkas“ kasztūja suprisiuntimu į Ameriką 1 doleris ir 25 centai arba 5 markos prūsiskais pinigais.

Kas apsisteliūja „Varpą“ ir „Ukininką“ sykiu, tai kasztūja tiktai 2 doleriai ir 25 centai abudu laikraszciziai.

Pinigus geriausiai yra siusti registravotose gramotose arba per „International Money Order“. Siuncziant registravotai galima pridėti tūs 25 centus pacztinėmis markutėmis.

Adresą visados taip reikia užrašyti:

Mr. Dr. Bruažis,
Tilsit Ostpreussen — Germany.

Fred. Schwartz & Bro.

Pardavėjai į karoziamas ir į stubas: Vyno, Arielkos, Alaus ir Porterio. Baczkomis ir bonkomis.

Taipgi vynas ir arielka, geresnio išdarbio, reikalaujami į vaistus.
123 E. Main str. PLYMOUTH, PA.
Kar didelė bonka szale darų stovi (sign)
5-11. 97

Pirmutinė užėiga dėl Lietuvių pas Stasi Bagdoną.

Arielkų visokių, alaus labai gardaus, gero vyno, cigarų ir t. t. Ne praik pro savą brolau! atsilankyk nors syktij!

E. Main ulyczios po No 204
Plymouth, Pa.
5-11. 97

Vietiniai ir iš aplinkinės
KREIPKITĖS PAS SAVĄ
Pardavinėju Szkaplierius, Ražanocius, Kryžius ir Kryželius, maszinėles dėl drukavimo, visokius paveikslus ir t. t.

Taipgi paveikslus apdirbu į visokius Rėmus už pigę prekę.

Liud. Varnagiris
P. O. Bx 213 PLYMOUTH, PA.

Mes norime pardūt rakandus (furniture)

Mes turime visokių dėl stubos reikalingų daiktų.

Pardūdame su mažu uždarbiu, pasitikėdami daugiau pirkikų.

Ateik ir pažiurėk pas mus.

John Moore,
144 Main ulyczios,
Plymouth, Pa.
Zemiau Bull Run Skerskelio.
5-11. 97

Ant. Mockaiczio „Kosciuszko Hotel“

Užprasau brolius lietuvius neužmirszti užėiti pas manę. Rasite pas manę meilingą priėmimą. Vynai, likieriai, alus, cigarai ir užkandžiai visada pas manę kuo no geriausi.

118. Canal Str., WILKES-BARRE.
Prieš L. V. geležinkelį.

Galima gauti su prisiuntimu
szias knygas:

1. Istorija Katalikų Bažnyčios. Ji yra labai naudinga dėl perskaitymo koznam katalikui. Kasztūja 1.00.
2. Trumpa peržvalga lietuvių darbu Amerikoje 1892 m. Ji išrodo aiskiai lietuviškų bedievių darbus ir podraug kaip katalikas turi nū jų apsisaugoti. Kasztūja. 20c.

3. Valtis bei izguldymas szventų evangelijų ir lėkoijų ant visų metų su labai naudingais dvasiszkais skaitymais. Puslapių esti 896. Linkėtina kad kožno lietuviio namūse ji butu. Kasztūja — 1,50c.

pas Kun. A. Burba. Box 1053
Plymouth, Luzerne, Co. Pa.

Naujiena, Naujiena!!

Kas iš lietuvių neragavo, Lietuvoje budamas, Buvarsko A'aus? Kaip jis skanus ir sveikas buvo ir galvos ne apsvaigdavo, tiktai užkaitydavo kraują ir szirdį pradžiugdavo. Amerikoje tokio alaus iki sziol nebuvo. Bet paskutiniame laike atsirado labai į jį panašus, beje—LENKISZKAS, LIETUVISZKAS ALUS. Jis yra malonus gerti, saldžiai ruksztūs ir sveikas. Taigi lietuviszki ir lenkiszki saliuinikai privalo parsitraukti to LIETUVISZKO POLSKO Alaus, ir savo tautiaczius jūmi vaiszinti.

POLISH—LITHUANIAN Brewing Co,
DANVILLE, PENN^a.A.

M. A. CARROLL M. Doktoras.

Ofisas ir gyvenimas
Cor. Church & Eno ulyczios
PLYMOUTH, PA.
Ofisas atidarytas — iki 9 sz ryto, nog 1 iki 3 ir
nog 6 iki 9 po pietų. 5-11. 97

LIETUVISZKAS Saliunas

Jūzo Miliaucko,

Szaltas alus, skanus gėrymai, gardus, cigarai. Smagi vieta dėl užėigos. Praszau brolius atsilankyti pas manę.

Jūzas Miliauckas,
MAHANOV CITY.

Pigiansia Lietuviszka krantuve visame mieste.

Galima gauti, perkant tik-tai už pinigą:

Patent miltai	1.00
22 svaru cukriaus už	1.00
Cal. Ham svarą už	7½ c.
Sudyty laszinių svarą už	7½ c.
Rukyty laszinių svarą už	9 c.
Szvieži kumpei	7 c.
Deszrelės baksais po 7 c. už svarą.	
Bulvių buszelį už	35 c.
Miners extra Tabakas	30 c.
4 svarai Kėksų už	25 c.
4 „ Crakesų	25 c.
Szviežių kiauszinių tuz. už	20 c.
Svaras sviesto už	20—15 c.
Svaras geriausių taukų —	7½ c.
7 dėzes Sardines	— 25 c.
3 dėzes pieno	25 c.

— pas —

M. Bartikowsky,
252 East Market Str.,
Wilkes-Barre, Pa.
4-tose duryse nū Stegmalerio Bravoro.

Szviežio ir gardaus Aluczio, gerų Arielkų kvepczių Cigarų gausi pas

F. Szczecina ir F. Reszkevicze
Lenkiszkas Saliunas
Plymouth, Pa.
5-11. 97

Lenkiszkos knygos

maldų, pargabentos iš užmarės.

Gaunamos pas Jūz. Pauksztį.

Westchnienie duszy pobożnej, zblór nabożenstw i pieśni z przydanem Drogi krzyzowej, Gorzkich żali i psalmów \$1,50.

Złoty Oltarz czyli zblór nabożenstw dla chrześ. cian i katolicków \$1,30.

Oltarzyk czyli zblór nabożenstwa dla młodzieży katolickiej 70 c.

Wyborek nabożenstwa dla młodzieży katolickiej 50 c.

Mały złoty oltarzyk dla pobożnych dzieci katolickich 45 c.

Skaitykite Visi!

Gera vieta dėl prekybos ir lengvai prieinama, randasi toje dalyje miestelio kur daugiausiai gyvena Lietuviai, lenkai ir Slavėnai.

Keturios prekybos gali buti tūse namūse, kaip tai: krautuvė, valgomų daigtų, geležinių, mėsinyčia ir karcziama. Salė didelė ant virszaus dėl balių ir mitingų. Du dideli tvartai užpakalyje Lotų, dėl užlaimymo gyvulių.

Tą viską galima pirkti už \$8000, \$3000 mokant iš pradzių, o likusius ant lengvų iszlygų, randa atnesza \$90 ant mėnesio.

Nenorintis pirkti namą, gali tikt randavoti jį taipgi už prieinamą prekę.

Norintieji tame aiskiau dasiznoti, kreipkitėsi po szium antraszu:

J. Firestin,
Duryea, Pa.

12—111, 96.